

A Quia de causa dixerit deus: Ois qui occiderit Cain, septies vindictam exoluet. Et qua ratione signū super eū positum fuerit ne occideretur, cū pulchra morali interpretatione atq; inſtructione. Cap. X.

NVNC cōsideremus qua causa dixerit deus: Omnis qui occiderit Cain, septies vindictam exoluet. Et qua ratione signū super eū positum ne occidatur parricida, cū proſpectum nō fuerit ne innocēs occideretur. Olaus est homo, habet rationale quo p̄ſertet vocēs, habet & quinq; corporis ſenſus. Habet etiam v̄ter, habet & generādi gratiā. Hęc septē niſi illo rationabili regantur, ſubiecta morti ſunt, & ideo ſtultus in his habet omne periculum ſuū.

Qui ergo rationale illud amiſerit, fruſtra de iſtorum ſibi v̄ſu ſeptem carnaliū numerū blanditur. Diſſolutum tūc hec omnia niſi habens quibusdam rationis aſtricta ſunt. Mors itaq; rationis, mortē operatur irrationabiliū paſſionū. Sed illud melius quod ſeptimus numerus quietis & remiſſionis eſt. Ergo qui aliū nō pepercit peccatori, & munus ei remiſſionis peccatorum inuidit, ipſe ſibi ſpem remiſſionis eripiet, & erit in eo pari mēſura vindicta de gratia. Quod autē signū poſuit ſuper Cain ne quis eū occideret, reſeſtere voluit errantē, & beneficio ſuo inuitare ad correptionē. Ipſis enim nos facilius cōmittere ſolemus, quorū habemus gratiam. Nectamē magna cōcedit, ſed in eo ipſo imprudētia obſipientis viciatū. Qui cū eſſet perpetuus ſupplicis obnoxius, nō remitti ſibi p̄nā poſcit, ſed vitam corporis huius obſeruandā putauit, in qua plus erumne eſt q̄ voluptatis. Mors enim vna eſt in ſeſcelis animæ & corporis, & in fine iſtius vitæ: quæ ſimul vt venit, omnes corporis dolores auferre non augere conſuevit.

Metus vero qui hęc vitā viuētibus frequētiter ingruūt, in cōſtitūta, dolores, gemitus, diuerſiq; cruciatus grauitatū, & ægritudinā vulnera plurimas etiam mortes generi humano inferūt, vt iſta mors remedium eſſe videatur, nō p̄nā. Non enim p̄reptoria eſt, per quā nō admittitur vita, ſed ad meliora traſfertur. Nā ſi nocētēs moriūtur, qui gradū a peccatis reuocare noluerint, vel inuiti: tamē ſiue non naturæ, fed culpæ adipiſcūt, ne plura delinquant, quibus vita ſcētus eſt deſiderium. Si autē bonæ ſpei cōpotes ſunt, migrare magis q̄ deſicere credēdi ſunt. Inferitur hoc loco dogma de incorruptione animæ, quod ipſa vera & beata vita ſit, quam vnūſquiq; bene cōſcius viuūt multo purius ac beatius cum hui⁹ carnis anima noſtra depoſuerit in uoluerū, & quodā carcere iſto fuerit abſoluta corporeo, in illū ſuperiorem reuolans locū, vnde noſtris inſula viſceribus cōpaſſione corporis ingemuit, donec commiſſi gubernaculi munus implet, vt carnis huius irrationabiles motus rationabili ductū regeret & coereret. Inde eſt qd poſtea prophētē in captiuitate cū populo Iudeorū traſferūt, ne reliqua plebs ſuorum deſtituta p̄ſidio, cōſilioq; viduala, grauiore ſubiret erumna, ſed magis frequētibus cōmonita oraculis prophētari, ad dñm deum ſuū pio rediret affectu, ne aduerſis captiuitatis attrita, prorueret in perſidię peccatū, ſaluſq; perpetuę remediū deſperaret. Redarguūt itaq; hoc in loco qui vnica hęc vitā putāt eſſe que ſit in hoc ſeculo. Omnia plena lapſus, plena mōeroris ſunt, et redarguūt ſimplici ſerie geſtorū. Ecce enim iuſtus, innocēs, pius, propter gratiam deuotionis odia fratris incurres, immaturus adhuc eui ſublatuſ eſt parricidio: & iniquus, ſceleratus, impius, etiā fraternā cæde pollutus loquā duxit ætate, duxit vxorem, poſteritatem reliquit, vrbes cōdidit, & hoc meruit remiſſione diuina. Nōne in his apte vox dei clamat, Erratis qui putatis hic eſſe omnē viuēdi gratiā? Nō intelligitis nō aduertitis ſeneſcētum hęc miſeriarū eſſe veteraniā, proceſſionēq; ætatis, ærumnarū ſtipendia, & Scyllo quodā v̄ſu circūſonari nos quotidianis nauſra-

giis, tundi ſuſtibus, in copuloſis habitaculis degere, et in his delectari, ſicut illud non tā æternū animal q̄ immortale malū. Ergo & iſti Cain loquā ſuſtibus indulgeta v̄ſu diſta eſt, eo q̄ vixit in metu, & prolixū ſpatū multo currit & inſuſtuoſo labore, qua p̄nā nihil grauius q̄ vt quis ipſe ſibi maiori causa p̄nā ſit. Vide ſignū q̄ perpetua vita iuſtorū, et nulla ſit improborū. Iuſti ſancti quūſi damat & mortui, vita autem peccatoris abſcōditur. Tertiuū eſt, quoniam cū parricidū eſſet admiſſum, hoc eſt ſcelerū principatus: vbi peccatū obrepiſt, ſtatim & lex diuinæ maſuetudinīs prorogari debuit: ne ſi cōtinuo vindicatū eſſet in reum, homines quoq; in iudicando nullam patientiā moderationemq; ſeruaret, ſed ſtatim reos ſupplicio darēt. Diuinæ autē ſententiæ p̄ſe uidentia huiusmodi eſt, vt magnanimitatē & paciētā doceret iudices, ne quis preprope rapere ſtudio vindictæ, & ipſa deliberationis immaturitate puniret innoxium, aut p̄nā acerbaret irati, nec tamē penitus inultum eſſe pateretur in eo qui nullā p̄nitentiā ſceleris induiſſet. Repulit enim eum a facie ſua, & a parētibus abdicatū, ſeparatē habitacionis quodam relegauit exilio, eo q̄ ab humana maſuetudine tranſiſſet ad leuitiam beſtiani. Verū tamen homicidio noluit homicidam vindicari, qui manuſ peccatoris correptionem q̄ mortem. Vnde in Lamech ſeptuagies ſepties vindicatur, quia grauior culpa eius eſt, qui nec poſt damnationem ſe correxit alterius. Cain impetu quodā improuido ante peccauerat: Lamech vtiq; quod in alio reprehenuſ aduerterat, cauere debuerat, ſuo quippe iudici ſententiā debebatur, ne quis paſſim reum eſſe ſerendum putaret. Et vt ad myſteriu venias, non debuit timerere eum qui v̄ſq; ad naturalem terminum mortis ſuæ, agendæ habebat ſpatium p̄nitentiæ. Exculare poſſet q̄ ſe redemiſſet vel ſera actione p̄nitentiæ, niſi eum p̄matūra p̄nā rapuiſſet.

FINIS.

CAPITA LIBRI DE NOE ET ARCA.

Quod dignū ſit vt iuſtus Noe, qui ad renouādū ſemē hominū reſeruatus fuit, ad imitationem omnium deſcribatur, vt & nos requieſcamus ab omni iſtius mundi ſollicitudine, operibusq; iniquitatis, ac terrene conuerſationis cura. Caput I.

De ſignificationibus nominū triū filiorū Noe, et de inſtructione aciei, ac munitionibus bonitatis naturæ, que nos ad huius mundi prelia generauit. Ca. II.

Quid ſignificet quod ſecuturo diluuiō nō ſolum Noe, ſed & vniuerſa generatio q̄ maxime abundauerit filiorum procreatione. Et quomodo beneficii gratiæ ſequi debet ſobrię diſciplinæ cenſura. Qua etiam ratione ſpiritus ſanctus hominibus datur, non autem permaneat. Caput III.

Quod gigantibus qui fuerunt in terra ætate Noe, ſimiles ſunt homines cultui carnis ſuæ ſtudentes. Et qui dicātur filii dei. Et quo pacto deus dicatur iraciſci, aut moueri. Quæ admodum etiam irrationabilibus propter hominis peccatum deletis, Noe tamen gratiam apud deum inuenit. Cap. IIII.

Quomodo omnis terra dicatur fuiſſe capta, & tempus omnis hominis veniſſe ante deum. Ca. V.

De ædificatione arcę, et quæ admodum in ea deſcripta fuerit humani corporis figura. Quod nidi ei uſde quib⁹ ſingula corporis noſtri mēbra ſignificant, bitumine intus & foris liniēda ſint, ne facile corrupā. Ca. VI.

De cōparatione arcę Noe ad arcā fœderis quo ad materiam ligni, glutini, & cōmotionis. Quo etiam longitudo et latitudo arcę ſingulos humani corporis ſenſus denotent ad vſum aliquē eſſe compoſitos. Ca. VII.